

Bir varmış bir yokmuş,
Develer tellal,
Pireler berber iken,
Ben dedemin beşliğini
Tıngır mıngır salları iken
Hop dedim
Dedemi uçurdum,
Kafdağı'ndan aşurdım.
Ay dedim
Vay dedim
Koştuım peşinden yetiştim.
Yetiştim ki ne göreyim?
Dedem ağaç altında,
Mor bir bebek kolunda
Bebek dile gelmiş,
Çörün bakın neler demiş...

Uzun yıllar önce, çok uzaklarda, yemyeşil ormanlarla çevrili güzel bir ülke varmış. Ülkenin güzelliği karşı dağlardan bile belli olur, görenleri şaşırtmış. Yeşil ağaçların arasındaki bembeyaz

boyalı evleri, çiçekli bahçeleri, düzenli sokaklarıyla herkesi imrendiren bir ülkeymiş burası. Binaların duvarları, kapıları, pencereleri, merdivenleri hep beyazmış, yalnızca çatıları kırmızıymış. Evlerin bahçeleri de bir örnekmiş.

Sadece evler, sokaklar değil, bu ülkede yaşıayanlar da çok dzenliymiş. Evler, bahçeler gibi insanların giysileri de bir rnekmiř. Büyük küçük fark etmez, herkes aynı renkte giysiler giyermiş: Beyaz gömlek, mavi pantolon ve mavi elbise...

Bununla kalsa iyi, tüm halkın evlerinde kullandıkları eşyalar da birbirinin aynısıymış. Tabakları, çanakları, masaları, sandalyeleri hatta çocukların oyuncakları bile...

Bu garip ÷lkede her Őeyden bir tane varmış. Örneęin, ekmek fırını bir taneymiŐ; kitapçı, lokanta, kumaŐ satan d÷kkân, bakkal... Hepsi de kocaman kocaman fabrikalar gibiymiŐ.

Kolay mı tüm ülkeye ekmek, yemek, giysi, kitap, oyuncak yetiřtirmek? Peki, bunca düzenin sebebi neymiř, biliyor musunuz?

Ben biliyorum; ülkeyi yöneten kralın düzen merakıymış. Kral her şeyin her zaman düzgün ve birbirinin aynı olmasını istemiş. “Çünkü,” dermiş, “çok renk, çok şekil olunca gözlerim rahatsız oluyor, gözlerim rahatsız olunca başım ağrıyor, başım ağrıyınca da ülkemi iyi yönetemiyorum.”